

IN DE SCHIJNWERPER

Willem van Buuren:

'Kom maar langs als je een jong konijntje wilt'

Willem van Buuren (88), Teunis Slagterstraat 3, ken ik al 25 jaar. We praten over zijn kijk op het leven. En vooral op de dood.

Hoe is het met je?

Ik heb prostaatkanker met uitzaaiingen naar mijn linkerarm en rug. Ze proberen dat proces met pillen en driemaandelijke hormooninjecties stil te zetten. Ik ben nu dus 'aan de pil'. Ik voel me goed, ik kan nog wel vijf jaar leven. Ik denk niet aan doodgaan. En als ik doodga dan zie ik dat wel. Wat komt dat komt. 88 of 92, dat zijn toch mooie leeftijden? Je moet een keer doodgaan.

Heb je die instelling altijd al gehad?

Ja. Ik raak nooit zo gauw in paniek. Als er iets gebeurt dan aanvaard ik dat gauw. Net als dat in 2014 mijn vrouw overleed en twee jaar geleden mijn zoon. Mijn vrouw was al op jonge leeftijd diabeet, maar kon daar goed mee leven. De laatste jaren ging ze geestelijk achteruit. Naar mij toe werd ze heel lastig. Ze kreeg ook dwangneuroses. Een dag voordat ze in Bakkum opgenomen zou worden, brak ze haar heup en kwam ze in het ziekenhuis terecht. Ze kreeg hartfalen en overleed. Dat ze is overleden is heel treurig, maar het leven gaat door. Ik kan dat vrij snel van me afzetten. Ik denk dan aan de mooie dingen die we samen hebben gehad. We zijn 50 jaar getrouwd geweest. We konden het altijd prima met elkaar vinden. Ze was geen makkelijke dame. Zo was ze gewoon.

Hoe heette je zoon?

Willem. Hij overleed in september 2022; aan algehele verwaarlozing. Hij was kunstenaar. Tenminste, hij verkocht nooit wat. Hij woonde in een appartementje in Zaandam en zat veel op Ruigoord. Hij was ook aan de drugs. Op een vrijdag belde hij mijn dochter Clementine en die is meteen naar hem toe gegaan. Ze schrok toen ze hem zag en ook van die ontzaglijke bende in zijn huis. Ze heeft zijn huisarts erbij gehaald. Die zei dat hij op maandag bloed moest laten prikken. Clementine drong aan op spoed, maar dat vond hij niet nodig. Dat bloed is geprikt. Op

de woensdagochtend daarna, toen hij voor onderzoek terug moest komen, trof Clementine hem thuis dood aan. Een echte doodsoorzaak is niet vastgesteld. Hij ging nooit naar een dokter. We vermoeden dat hij keelkanker had, want hij kon niet goed meer praten. Op 1 juni was hij nog onverwachts op mijn verjaardag geweest. Alsof hij aanvoelde wat er zou gaan gebeuren. Hij liet zich hier nooit meer zien. Hij belde me wel. Mijn vrouw en ik hebben altijd goed contact met hem gehad. We hebben hem nooit de deur uitgezet of zo. Hij is altijd welkom geweest, in welke staat hij ook was. Hij was broodmager. De hele familie zat hier. Dat was de laatste keer dat ik hem levend heb gezien. Hij is 54 geworden. Clementine heeft alleen een gesprek met die huisarts gehad. Ze was bang dat ik hem in mekaar zou rammen. Hij gaf meteen toe dat Willem naar het ziekenhuis had gemoeten. Met Clementine, haar vier kinderen en mijn familie hebben we hem een goede crematie bezorgd. Daar waren ook kennissen uit die kring waarin hij verkeerde. Ik denk wel 150 man. Mijn familie heeft altijd een beetje op hem neergekeken: Willem was maar een klootzak. Tijdens de crematie hield een van zijn vrienden een indrukwekkende toespraak. Hij was dus geen lullhannes, hij was zelfs geliefd bij heel veel mensen. Iemand van mijn familie gaf toe dat hij dat totaal verkeerd had gezien. Daar was ik heel blij mee. In Ruigoord hebben we zijn as verstrooid. Daar was toen weer 30 man.

Hoe was hij als kind?

Niet makkelijk. Wel hartstikke intelligent. Op zijn zesde lag hij hier op de grond al de krant te lezen. Hij had geen stoornis of zo. Hij had ook vrienden. Maar hij was wel vaak dwars. Als wij iets niet goedvonden of commentaar hadden op zijn manier van leven, dan kieverde hij zo de tafel om. Na het vwo heeft hij nog politicologie gestudeerd, maar daar ging het fout qua drugs. Omdat ik slager bij de Komart in Wormerveer was, heeft hij daar ook gewerkt. Tartaartjes en slinken maakte hij razendsnel klaar en legde die heel mooi op een schaal. Als klanten zagen dat hij achter bezig

was vroegen ze zelfs of hij hen kon helpen. Zo vriendelijk en snel was hij. Zei hij: 'Mevrouw, weet u dat wij ook lamsvlees verkopen?' Toen ik in 1993 met pensioen ging, is hij ook weggegaan. Hij was toen 26. Daarna heeft hij eigenlijk niet meer gewerkt. Na de middelbare school woonde hij in een kraakpand. Hij heeft nog wel een vriendin gehad, maar echt beter is het nooit met hem gegaan. Die verwaarlozing kwam toen hij alleen in dat appartement is gaan wonen. Dat heeft zo'n zeven jaar geduurd. Hij zag wel in dat de situatie waarin hij zat niet goed was. Hij was ziek en vond het niet erg als hij dood zou gaan.

Heb jij je als vader over hem wel eens schuldig gevoeld?

Nee. Ik ben ervan overtuigd dat ik het goed heb gedaan. Ik wilde hem de goede kant op sturen. Mijn vrouw dacht daar ook zo over.

Heb je ook hobby's?

Ik fok met gitzwarte Alaska-konijnen en ga daarmee naar tentoonstellingen. Helaas is er daar nog maar heel weinig handel in. Ik heb net weer jonge konijntjes, dus als er mensen belangstelling hebben, dan mogen ze langskomen. Je hoeft er niet per se twee te nemen. Ze zeggen dat konijnen kuddedieren zijn, maar dat is niet zo. Want een kudde heeft een leider en dat hebben konijnen niet.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Dat je goed met andere mensen om kunt gaan. Dat je ze vaak beter moet

leren kennen om te begrijpen wat erachter zit. Vroeger thuis waren wij katholiek, maar dat heb ik afgeschaft. Toen mijn moeder in 1938 in verwachting was van haar vierde kind hebben ze een nier weggehaald. Na de oorlog raakte ze per ongeluk weer in verwachting. In het universiteitsziekenhuis in Leiden werd haar dringend geadviseerd om de vrucht weg te laten halen om haar leven te sparen. Mijn vader moest meneer pastoor om toestemming vragen en die vond dat niet goed. Zes weken na de bevalling is ze gestorven. Ik was toen elf. Als oudste van vijf. Ja, dit is geen vrolijk verhaal. Mijn vader was hartstikke lief voor ons. We kregen een huishoudster, maar wij als kinderen konden het niet goed met haar vinden. Tien jaar later stierf ook mijn vader. Ik denk ook iets met zijn nieren, daar kwam je niet goed achter. Op mijn 21ste werd ik zo kostwinner. Ik had van mijn vader de mulo moeten doen en werd slager. Dat heb ik aanvankelijk geleerd door te kijken hoe anderen dat deden en het gewoon maar te doen. Op mijn 20ste stonden ze in het abattoir van Beverwijk verstoeld hoe ik, zo jong nog, al heel goed een paard kon slachten. Iemand anders maakte hem dood. Daar merkt een paard niks van. Die loopt zo door een plas bloed heen. Koeien en schapen ook trouwens. Die zien of ruiken geen dode dieren om hen heen. Ze worden hooguit onrustig, omdat ze in een vreemde omgeving komen, maar angst voor de dood is er niet.

Marijke van der Pol

'Hij was geliefd bij heel veel mensen'